

idet man herved fulgte det oprindeligt anvendte Princip for en Avancegraduering, som muligvis kan anvendes paa Møbler i Almindelighed, men som virker uforstaaeligt og urimeligt paa Sengehandelen inden for Textilbranchen. Herefter ansættes Bruttoavance til 25 pCt. i Hovedstadsomraadet — i Aarhus, Odense, Aalborg, Nørresundby, Randers, Esbjerg, Lyngby og Glostrup til 22 pCt., i Byer med over 15 000 Indbyggere til 20 pCt., med Indbyggerantal mellem 3 000—15 000 til 18 pCt., under 3 000 Indbyggere til 16 pCt. Det er aabenbart, at ingen kan forstaa eller finde nogen Begrundelse for, hvorfor en Textilhandler i Nørresundby eller Glostrup maa tillægge 22 pCt. i Bruttoavance, medens en Textilhandler i Næstved eller Køge kun maa tillægge 18 pCt.

Det er Dansk Textil Union ubekendt, om den egentlige Møbelhandel ved Salg af hele Monteringer til Hjem eller af Stuer kan drive Handel paa disse Vilkaar, men det maa være givet for enhver, at ingen kan sælge enkelte Senge m. v. med en Bruttoavance paa 18 pCt. som foreskrevet for Købstæder — endsige 16 pCt.

Der foregaar et meget betydeligt Salg af Senge til Priser fra 30 Kr. til 100 Kr. pr. Stk., hvilket med den foreskrevne Avance for Købstæderne vil sige, at der maa tjenes fra 4,55 til 15,25 Kr. pr. Seng i Bruttoavance, hvilket enhver vil kunne sige sig selv er utilstrækkeligt, naar det tages i Betragtning, at Salg af Senge kræver store Lokaler, dyr Ekspedition og dyr Udbringning. Der kræves ingen større Beregningskunst for at kunne indse, at en Forretning, der sælger Senge til Beløb mellem 30 Kr. og 100 Kr. pr. Stk. med en Omsætning paa 100 000 Kr. og en Bruttoavance paa 15 000 Kr., der ikke er større end Drikkepenge, ikke kan faa Dækning for sine Omkostninger, Folkehold, Transportudgifter m. v. endsige nogen Nettofortjeneste.

Prisdirektoratet har her som i andre Tilfælde taget sit Udgangspunkt for Avancefastsættelserne for hele Branchen i Stedet for Vareenheden, hvorved en Del af Handelen paa et vigtigt Omraade gøres urentabel med den Virkning, at Interessen for Sengehandelen, der ikke normalt formidles af Møbelhandlere, svækkes til Skade for Forbrugerne, der netop har Brug for paa en let tilgængelig Maade at kunne købe billige Senge.

Paa dette som paa andre Omraader har en Branche betydelige Vanskeligheder ved at faa omstødt Prisdirektoratets Afgørelser, fordi der kræves en meget omfattende Dokumentation for, hvorledes Bruttoavancen har været i 1939, og ganske særligt vanskeligt er det, fordi Forholdene har bevirket, at Varesnes Beskaffenhed i mange Tilfælde er en ganske anden end for 7 Aar siden. Det maa være ret indlysende, at det næsten er umuligt i hvert Tilfælde, hvor Priskontrolraadet fastsætter Maksimalavancer, at skaffe et saadant Materiale frem, hvorfor Priskontrolraadet under Hensyn til manglende Dokumentation kan afvise Klager over Avancefastsættelserne.

Prisdirektoratet gør ogsaa Brug af Produktionsstatistikken før Krigen og nu for at søge at fastslaa Prisstigningen. Statistik er saare anvendelig, dersom der tages tilbørligt Hensyn til stedfundne Forskydninger i Varearterne og deres Pris, men det er i et Tilfælde hændt, at Prisdirektoratet ikke har taget et saadant Hensyn, idet Direktoratet over for Dansk Textil Union gennem Produktionsstatistikken har søgt at paavise, at Stigningen paa en Gruppe Varer androg 268 pCt., medens Dansk Textil Union kunde paavise, at ca. 45 000 Stk. inden for den paagældende Varegruppe højst var steget 61 pCt.

Det forekommer umiddelbart uheldigt, at Prisstigningen ikke vurderes ud fra de faktiske Forhold, men efter en mangelfuld Statistik. Det kræver som allerede nævnt et betydeligt Arbejde at imødegaa Prisdirektoratets Paastande, og selv om Prisdirektoratet selvsagt skal gøre alt for at naa frem til et rimeligt Resultat, kan det ikke være Meningen, at Prisdirektoratet søger at nedsætte Avancerne ud fra et tvivlsomt statistisk Materiale.

Prisdirektoratet anvender ligeledes til Støtte for sine Avancefastsættelser efter § 13 som allerede nævnt i Bemærkningerne til § 8 ofte Regnskabsoplysninger fra en mindre Kreds af Handlende, der skal vise, at den paagældende Branche tilsyneladende har tjent mere end i 1938. Hertil skal bemærkes, at saadanne Oplysninger ikke giver Udtryk for den samlede Branches Indtjeningsforhold, og at det ogsaa under normale Forhold er saaledes, at en driftig Forretningsmand tjener mere, efterhaanden som Aarene gaar. Gevinst og Tab veksler, og derfor er det ganske urimeligt at sætte Avancer og Indtægt i Forhold til hinanden. Gør man det, vil Konsekvenserne heraf blive, at en Branche, der i nogle Aar giver eller vil give Underskud eller mindre Indtægt, skulde have højere Avancer, hvilket klart strider mod Prislovens Princip.